

# „Gyere, Horthy vezér, vedd át a lobogókat!”

## Az Országház-téri ünnepség.

A kora reggeli órák ködfátyola borul meg az Országház-térre, mikor a testületek kivonulása megkezdődik. Zászlók alatt, virágos dísszel egymás után érkeznek a szervezetek, de csak átvonulnak a téren, ahol az elhelyezkedett rendezőség igen szigorú precizitással vigyáz arra, hogy mindenki a maga kordonhelyére kerüljön, a térség pedig szabadon álljon a felvonuló katonaság számára. Rendőrök, karszalagos rendezők sietnek, az Országház lépcsőjére felállított oltár körül még folyik a díszítés utolsó munkája. A végső esztendő is megtörténik, a rendezés késő nyolc órakor a nagy térség mint egy szimbolikus szív várja, hogy magába ölelhesse az ünneplő embereket.

Most magyar katonák, magyar rendőrök lovainak léptei alatt dobog a föld ott, ahol a múlt esztendőnek e napján megindult a pusztító felfordulás. Nemzeti zászlókat lobogtat a szél, ahol egy esztendő óta vörösszínű rongyokat tépett cafatokra a Duna fölött soha nem pihenő magyar levegő haragja. Ez a tér volt a vörösek tüntetéseitől hangos, itt omlott ki az őrjöngő erőszak áldozatainak martir vére, itt rikoltott a terror-csapatok autójának vészjeles kürtje. Most magyar világ születik ezen a térségen, ahol zászlórudakon röpködő színekből magyar cimerek kettős keresztjéből szólna felénk a magyar tragédiából újra feltámadó nemzeti életünk ígérete.

Az elzárt térségnél impozánsabb látványt nem találhat ki emberi fantázia. Köröskörül a főváros színeivel tarkált nemzeti zászlók enyhítik az Országháznak az erős, ködös levegőből sötétlen kivágódó siluettjét. Szemben a földművelésügyi minisztérium és a Kuria hatalmas palotáinak ablakából virít a legszebb dísz: Budapest előkelő hölgyeinek sokasága. A parlamenti épület ablakaiból is női fejek tekintenek alá a térségre, mely lassankint megrehül a kijelölt helyeken közönséggel. Maradék jó ruhájában jött el mindenki, hadd verje a szakadatlanul hulló zápor, senki sem törődik vele.

Nyolc óra után vonulnak fel az Ébredő Magyarok s fehér feliratos tábla hirdeti messze látható betűkkel, hogy jelen vannak, örködnék, elhozták kérelmetlenül kitartásukat és minden ellenállást felolvasztó forró hitüket. Mellettük helyezkedik el a MOVE, majd az ellenkező oldalon a *Keresztény Nemzeti Egyesülés pártjának* impozáns tömege, melynek érkezését a Baross-utcai Wenckheim-palotától az Országház-térig mindenütt nagy érdeklődés és lelkes éljenzés kíséri.

Ekkor már közel kilenc óra. Az oltár körül a lépcsőkön sorfalat állnak a koronaőrök s a történelmi jelmezek látványát az emlékezés meleg érzelmével fogadja a közönség.

Az oltár körül s a lépcső aljánál a notabilitások gyűlnek össze. Feltűnik *Szmrecsányi György* impozáns alakja, rögtön udvar fejlődik körülötte s a dunántúli kormánybiztosok egész raja veszi körül. Felállottak a tisztek is, akik kordont húznak s a nagy esőben kitartóan várakozó közönség lelkesedéssel éljenez, mikor a budai tornyok harangszava hirdeti, hogy már jön a rég várt, a szeretettel várt Nemzeti Hadsereg.

Az oltár mellett elhelyezkedett főpapság között megjelenik *Csernoch* bíboros alakja. Megéljenzik s ettől fogva szakadtan éljenzéssel ünnepli a közönség a népszerű embereket. Egyszerű éljen jutott *Friedrich* miniszterelnöknek, aki egy kis időre családja körében megjelent a parlamenti épület elsőemeleti erkélyén. Cilinderét emelgetve köszönt vissza, de csakhamar eltűnt az ajtón, mert már jelezték, hogy Budáról megindult a menet. Azután észrevették *József* főherceget, aki vezérezerdesi teljes díszben foglalt helyet a földművelésügyi minisztérium egyik emeleti ablakánál családjával, *Augusta* főhercegnasszonnyal és *József Ferenc* főherceggel együtt. Éljenézték *Apponyi* is s érdeklődés kísérté az Országház lépcsőjén gyülekező közönség soraiban az ismertebb politikusokat és minisztereket is.

A térség közepe üres. *Lorx* ezredes — pazar rendjeldíszítéssel sejteti csak a csukaszürke ruhába öltözött katonában a magasabb katonai méltóságot — rendelkezéseket ad ki a katonáknak s csakhamar kialakul a végső kép, egy rejtelmesen szép látvány, nemzeti életünk újraébredését hirdető szimbóluma a rendnek, a lelkesedésnek s annak a forró szeretetnek, melyből a keresztény Magyarország jövőjének kell megszületnie.

Hirtelen felhangzik az *Alkotmány-utca* felől az éljenzés orkánja. Két kocsis gördül be a térre, a díszmagyarba öltözött főkapitány és polgármester kocsija, melyek felhajtanak a lépcső elé s ekkor már várakozással teljes feszültség fog le minden ideget, hogy néhány perc múlva kirobbanjon a szerte áradó morajban:

— Jönnek! Jön Horthy!

Az eső csapkod, de a közönség leparancsolja az esőernyőket, mindenki látni kíván, minden szem

az Alkotmány-utca felé fordul, ahol az ablakokból kendőlobogtatás jelzi a vezér érkezését.

— *Éljen Horthy vezér! Éljen Horthy Miklós!*

A vezér fehér paripája büszkén lépked előre, utána suttjenek sokasága. Egyszerű lelkesedés hangja áramlik az Alkotmány-utca felől s csakhamar az Országház-tér bejáratához közeledik *Horthy*, aki itt leszáll lováról s kíséretével együtt gyalog indul egyenesen az oltár felé. Mint a nyíl, olyan egyenes irányban megy előre, minden lépte határozott, magatartásából árad a feltétlenül elhatározott, cselekvő ember imponáló tudata. A zenekar Himnuszt intonál, az oltár mögül felriad a kürt, a közönség tombolva éljenéz és énekel, a szemek megváltoztan csüngenek a történelmi alakon, aki ime megjött és hozza magával a magyar megváltás minden szép álmot hirdető ígértét. Az oltár körül lobognak a zászlók, a főpapok egyházi díszbe csillog az esős levegőben, a Himnusz hangja felszáll a most felhőktől borított, szürke, ólmos, de a jövőben bizton kiderülő magyar égbolt felé.

### Felsorakozik a sereg.

*Horthy* fővezér, *Soós* tábornok, báró *Lehár* ezredes és a Nemzeti Hadsereg vezérkara leszállottak lovaikról és a parlament lépcsőjén foglaltak helyet az oltár előtt, azon a lépcsőn, amelynek tövében a vörös uralom hóhérai áldozataikat a nagy nyilvánosság előtt végezték ki. A fővezér már itt várták a kormány tagjai *Friedrich* István miniszterelnök vezetésével, *Bódy* Tivadar polgármester, *Folkusházy* Lajos és *Déri* Ferenc alpolgármesterek, *Beniczky* Tamás rendőrfőparancsnok, gróf *Apponyi* Albert, ugyiszintén a *Keresztény Nemzeti Egyesülés Pártjának* és a *Nemzeti Földműves és Kisgazda Pártjának* vezetősége és a többi egyházi és világi előkelőségek. A parlament lépcsőjének baloldalán a koronaőrök, jobboldalán pedig a magyar testőrség tagjai állottak teljes díszben sorfalat.

Egynegyvedtizenegy óra volt már, mikor a *Rákóczi-induló* hangjai mellett felállottak a parlament előtti térségen a csapatok. Közvetlenül a lépcső előtt a katonazenekar, mögöttük oszlopokban a gyalogság, jobb- és baloldalt pedig a huszárok.

A közönség csöndben állt ekkor, csak az eső kopogása hallatszott.

### A miniszterelnök üdvözlí Horthyt.

*Friedrich* István miniszterelnök a kormány tagjaival *Horthy* Miklós elé lépett és meszehallható hangon üdvözölte a fővezért:

— *Horthy Miklós Fővezér, Kegyelmes Uram!*

Itt, ezen a téren, amelyen egy év előtt átkos ajakról elhangzott, hogy „*Nem akarok többé katonát látni*”, ezen a téren üdvözöllek és köszöntök a Nemzeti Hadsereg élén lelkesedéssel és szeretettel a magyar kormány és a magyar nemzet nevében. (Éljenzés.)

Ez a nemzet tud talpraállani és talpra is fog állani, ha lemond hín ábrándokról és messze idegenből várt segítségről és csak asáját erejében bízva, tántoríthatatlanul kitart a keresztény nemzeti irány mellett. (Tetszés.)

Ma már boldogabb jövő felé megyünk. Ez a nemzet már felébredt. Erkölcsei erőnk óráról-órára nő és most már megvan a fizikai erőnk is a nemzeti hadsereg képében. (Élénk tetszés.)

*Gyere Horthy vezér, vedd át ezeket a nemzeti lobogókat, amelyek alatt a Te drága katonáid ezt az ezeréves Magyarországot szolgálni fogják.* Ezek a zászlók, rajtad, minden egyes tiszteden és minden egyes katonádon rajta lesz a keresztény egyháznak és a magyar nemzetnek az áldása.

Eltelve a magyar nemzet önbizalmától és rendületlenül bízva ennek az ezeréves Magyarországnak szebb jövőjében, köszöntelek és üdvözöllek *Horthy* vezér, tisztejeddal és katonáiddal együtt. (Viharos éljenzés.)

### Horthy válaszol.

Az üdvözlésre *Horthy* fővezér a következő szavakkal válaszolt:

Miniszterelnök Ur!

Szívből köszönöm a magyar nemzeti hadsereg nevében a meleg és üdvözlő szavakat. Hosszu, nehéz, rögös utakon jutottunk ide a térre, hol éppen egy évvel ezelőtt bízták az ország sorsát egy olyan emberre, aki hazánkat a sir szélére juttatta. Hogy mik voltak indító okai, nem kutatom, de hogy nem ismer a világtörté-

nelem egy második alakot, ki hazájára annyi fájdalmas megaláztatást, oly abszolút anyagi romlást, annyi keserűséget, oly szegységet hozott volna, ahhoz kétsésem nem fér.

A forradalom nemcsak szabadságot, jogot, kenyeret nem adott a népnek, hanem a mindennél jobban áhitott békét sem hozta meg. Egy előnye volt csupán, hogy megismertük a destruktív erők működésének egész skáláját, beletekinthettünk a boszorkánykonyhába és láttuk, hogyan tud egy életerős, virágzó országot a demagógia szétzúllasztani és pocsolyába tiporni.

Ezt a leckét megtanultuk. A poharat kiürítettük fenéki!

A hosszantartó szétzúllási processzusból a felépítés is hosszantartó lesz. Ha tartamát meg akarjuk rövidíteni, akkor ki kell irtanunk minden mérget a nemzet lelkéből és össze kell fogni minden magyar hazafinak egy szent cél érdekében, amelynek két pillére: a nemzeti eszme és a keresztény moral. Mindenki előtt meg kell szűnni a széthúzásnak, hogy az ezer jelszóval agyonagitált lakosság nyugvóponton juthasson. Ha valamikor, most lehetetlen, hogy politikai pártok a nemzetet ellenséges táborokra szakítsák. A nemzeti hadsereg mint egy test és egy lélek áll szilárdan, önzetlenül a haza szolgálatában és győzelemre fogja segíteni a keresztény világnézetet, a tisztességnak, becsületnek és igazságnak uralmát.

Fegyverei oltalma alatt a nemzet minden rétege megkezdheti megint az oly szükséges termelő munkát, amellyel egy szebb, boldogabb viruló Magyarországot akarunk felépíteni.

Mikor most az oltár előtt kérjük a magyarok Istenét, hogy ebben a nehéz munkánkban segítségünkre legyen, csak egy szent gondolat egyesít:

„Éljen a haza!”

### A tábori mise.

Most kürtjelekkel imára vezényelték a csapatokat, majd kezdetét vette a mise, melyet a bíboros hercegprímás pontifikált, akinek dr. *Mészáros* János prelátus, érseki helynök, dr. *Ámon* Pál prelátus, a központi szeminárium rektora, *Lepold* Antal prelátus, hercegprímási irodaigazgató, *Nemes* Antal c. püspök, budavári és dr. *Kovács* Kálmán apát, lipótvárosi plebánosok, *Molnár* László vízárosi adminisztrátor, *Madarász* István udvari pap és az ellenforradalom híres Kapisztrán Jánosa, *Pater Zadravec* István szegedi ferencrendi házfőnök segítettek. A mise különböző részeinél a tüzérség többször dísztüzet adott az ágyukból.

### A magyar nők zászlója.

A mise után a Magyar Nők Nemzeti Szövetségeinek küldöttsége járult a fővezérhez és átnyújtotta neki azt a zászlót, amelyet a magyar nők ajánlottak fel a nemzeti hadseregnek. Szónokuk, *Tormay* Cecil, a kiváló ironó a következő poétikus szépségű beszédet mondotta:

Fővezér! Katonák! Testvéreink!

Hajnal van ma! Ti hoztátok és mi, asszonyok, mint kétezer év előtt a Szentírás reggelén, a Golgotha tövében, eljöttünk, hogy köszöntsük a feltámadást.

Magyar hajnal és keresztény feltámadás a ti hazatéréstetek egy szörnyű véres Kálvária után, melyen *Károlyi*, a magyar *Iskariót* és démoni cinikusai elárulták, megkínózták, kifosztották és megcsufolták a magyar nemzetet.

Történetünknek legsötétebb éjszakája volt ez és most olyan ígéretes a reggel, mert eljöttetek. Hat hónap óta a reménységet *Horthy* Miklósnak hívták Magyarországon és most ő vezérelt ide benneteket, hogy visszafoglaljátok a keresztény magyarság számára bűnbánó, de megtért fővárosát és magasra emeljétek újra az emberiség becsülésében *Szent-István* ezeréves koronáját.

Jelentőségtelegebb és sorsdöntőbb hazatérte nem volt még hadseregnek e világon. Mert hiszen ti nemcsak fővárost foglalni, országot hódítani jöttetek! Nem csupán a magyarságnak a Duna és a Tisza földjéből kisarjadt fiatal hadinépe vagytok, de ti vagytok a Nemzeti Hadsereg, melyre négyszáz éve várt a nemzet, hogy a sir szélén érje meg és újra éledjen átalatok. A reménységünk

jövünk, mindenünk vagyunk, — még a multnak is, mert hiszen ti vagytok azok a hősök, akikről 1914 nyarán bucsúztak el a magyar anyák, a magyar hitvesek. Akkor ment el a mi hadseregünk és azóta nem tért vissza. Jöttek rokkant hősök a csataterükről, szenvedő hadifoglyok szomorú rabságból, sőt jöttek az elmúlt őszi lázadó ezerek, — de a magyar nemzet dicsőséges fegyveres ereje nem tért haza.

Öt év után ma jön vissza. Bennetek térnek meg Gorlice és Limanova legendás hősei, azok, akik győztek a szent Kárpátokban, az erdélyi havasokban, a Duna szerb partjain, az Adria kék vizei felett és tízenkétszer győztek az Isonzón és az Alpokon.

Nagy multunk és nagy jövőnk, melynek élén Horthy Miklós jár, hajoljon meg előttetek minden zászló az országban, szölgjön meg minden harang. És vigye a szél magyar zászlók suhogását, keresztény harangok zugását azokhoz is, akik nincsenek itt, azokhoz is, akik messze, kicsiny fakesztek alól, mely hullámsírokból most haza figyelnek.

Elő hősök és elesettek megdicsőült seregei, halljátok meg! Asszonyok beszélnek hozzátok a magyar főváros fölzsabadult földjén és hű zálogul zászlóikat nyújtják felétek. Az elmúlt rémuralom hiába ítélte halálra a nemzet büszke színeit — mint egykor a Rákóczi tárokat — hiába égette el máglyán a gyűlölet, újból feltámadtak és szárnyra keltek egy új ezerévi felé.

Vegyétek a zászlót és ne nyugodjatok, míg bele nem tükröztétek képét négy folyónk vizébe, míg vissza nem eméltétek a három halmok fölé. Vegyétek, asszonyok keze áldotta meg, szentelje föl dicsőségben a ti férjkezetek.

„Ezzel vagy ezen.”

Horthy fővezér a következő beszéddel köszöntö meg a magyar nők adományát:

„Mélyen tisztelt Hölgyeim! Fogadják a magyar Nemzeti Hadseregnek felajánlott szép zászlóért katonáim nevében mély hódolattal és hálával teljes köszönetemet. Mikor a hölgyek itt megjelentek és átnyújtották nemes ajándékukat, lelkemben szomorúan szép napok emléke elevenedik fel és az emlékezés visszazúg a Tisza partjára, Szegedre, ahol négy hónappal ezelőtt teli bizalommal és aggodó reménységgel ugyancsak magyar hölgyek adták át az első zászlót a Nemzeti Hadseregnek.

Csak pár száz katonám volt még akkor, de megalkuvást nem ismerő, büszke és elszánt magyar valamennyi. És én lelkesülve, nem félve-aggódva, de bizalommal eltelve, fogadtam meg velük együtt, a zászlóval a kezemb, hogy ezzel vagy ezen. Vagy ezzel szerezzük vissza hazánkat, vagy ez lesz a szemfedőnk. És ezzel jöttünk be. Magasra emelve azt, jöttünk be Budapestre, az ország fővárosába és azóta a zászló alatt, az egykori, a pár száz lelkes katona sok-sok ezerre nőtt. Azonban még nem vagyunk a célnál. Pestről még tovább is kell mennünk. Magasra tartjuk ezt az új zászlót is. Az új zászlót a régi-vel együtt, a régi dacos bizalommal, a régi jelszóval: Ezzel vagy ezen.”

### Megáldják a lobogókat.

Közben a biboros-hercegprímás levetette miseruháját s amikor a Nemzeti Hadseregnek ajándékozott zászlót eléje vitték, azt megáldotta, szentelt vízzel meghintette, majd az itt következő zászlóavató beszédet mondotta:

Isten áldása legyen e zászlón és mindazokon, akik azt a jog és igazság védelmére, a keresztény Magyarország oltalmára bátran és holtig elszántan követik. Sugározzék e zászlóról büszke öntudat, törhetetlen kötelességérzés, hit és bizalom minden magyar katona szívébe. Tekintsen e zászlóra minden magyar polgár mélyszéges tisztelettel, mint a magyar nemzet erejének, bátorságos békéjének, szeplőtelen becsületének és hősiességének szent szimbólumára. A magyar Nemzeti Hadsereg zászlói alatt egyesüljön a magyar nemzet egyetlen testvéri szövetségbe. A szeretet legyen közöttünk az uralkodó törvény és az új szövetségnek ezen új törvénye uralkodjék az egész keresztény világon. Ahol elhagyják a szeretet törvényét, ahol elhagyják az igazságot és a jogot, ott a zászló, mint a magyar nemzet lobogó haragja, szálljon reá a büns macakcságra. Isten angyalai vezessék ezt a zászlót békés és diadalmas utakon. Lássák meg mindnyájan, akik kínos szenvedések, keserű megpróbáltatások és szörnyű megaláztatások után epedő vágygal és égő sóvárgással várják a dicsőségesen föltámadó keresztény Magyarországot. Ugy legyen!

Petry Elek református püspök avatta fel ezután zászlót a következő szavakkal:

Harmadfélmillió magyar református keresztény képviselőtében üdvözlöm excellenciát és a vezénylete alatt álló magyar Nemzeti Hadsereget. Isten áldását kérve jövetelükre és működésükre. Üdvözlöm a hazaszeretet szent nevében. Üdvözlöm annak a keresztény szellemről áthatott hazaszeretethez nevében, mely nem tetszetős jelszavak hangoztatásában merül ki, hanem a keresztény hit által vezérelt gyakorlati munkásságban érvényesül, Istentől várva úgy földi sikereit és boldogulását, mint örök jutalmát ott fenn, az egekben. Legyenek ezek a zászlók intőjelek, amelyek intés és buzdítsák a körülöttük csoportosuló hős fiakat a haza szeretetére és a tiszta erkölcsökre. Lengjenek ezek a zászlók magasan, hogy él magyar, áll Buda még és hogy a magyarságnak szent földjén a pokol kapui sem vehetnek diadalmat. Amen.

Raffay Sándor evangélikus püspök a következő zászlóavató beszédet mondotta:

Diadalom örömeivel telik meg a lelkem, mikor ez ünnepélyes pillanatban e háromszínű zászló előtt megállok. Ez a zászló tűz, melynek lobogása elszánt készség pirját borítja a megdobbant szívünk, hősök arcúlatára. És én büszkén állok e zászló fölött. A lelkem szárnyára kél s el-kirepül a jövő felé. És látomást látok. Látom a magyar nemzet zászlaját ismét szétterülni Árpád földjének bércein, völgyein. Látom e zászló nyomán támadni a hazátvédő seregek ezreit.

Látom e zászló nyomán a magyar szent korona fényét ismét átragyogni egyik határtól a másik határig: Kárpátoktól le az Adriáig. Induljatok vele új honfoglalásra! Te pedig, Isten, népeknek Istene, ne hagyd többé soha örízetlenül magyar népedet. Légy vele mindig az idők viharában.

Józán Miklós unitárius esperes avatta föl végül a zászlót a következő szavakkal:

A székely-magyar testvériség nevében állok itt, megáldani e zászlót dobogó szívemnek hazafias lelkesedésével, rebegő ajkammal imájával. Akik ezt a zászlót követik, hittel, szeretettel, odaadással kövessék. Mindnyájunk szívében ez a zászló verjen állandó gyökeret, nőjön ki abból ennek az ezeréves magyar nemzetnek újabb csodafája!

### Hatvanhárom gyászfátyolos csokor.

Ami ezután következett, örökre feledhetetlen: könnyeket fakasztó gyászcsemetét az öröm végtelenségében. Hatvanhárom gyászruhás hölgy járult a fővezér elé, akinek mindenik egy-egy fekete-fátyolba borított virágcsokrot nyújtott át, mint hatvanhárom legázolt, magyar vármegye szimbólumát. A lengyelek égisz lobogó nemzeti gyászának fájdalmából sem virult ki ilyen meghatározó gondolat. A magyar megtanult minden nemzeteknél mélyebben gyászolni a haza elvesztett részei miatt. A hölgyek sorát Tormay Cecil zárta le, aki ezeket mondotta a fővezérnek

Kísérje hősi gazdájához a zászlót ez a gyászba borult virágzás. Eljöttek a letépett és megszállott magyar vármegyék leányai, hogy a virágokban és az asszonyokban egységes legyen itt a széttépett, a fájdalmas haza, mely könnyei között töledek várja a jobb jövőt.

### Napsugár a ködben.

A gyász után napfény következett, magyar ruhába öltözött fiatal lányok léptek a fővezér elé, élükön a miniszterelnök leányával, aki bájos fiatal-sága egész varázsszával mosolygott a nagy ember felé. Csokrot nyújtott át neki, mire Horthy elegánsan meghajolt és: «Éljenek a magyar leányok» szavakkal mondott köszönetet. A miniszterelnök büszke pirulással kísérte leánya debutját, ami pillanatra napsugár ragyogásával aranyozta be az ünnepet.

### A diszfelvonulás.

Az ünnepély ezzel véget is ért s most már a katonaság diszfelvonulása következett. Gyönyörű, katonás rendben léptek el a csapatok, először a gyalogosok, aztán a huszárok, majd a tüzérek s minden katonának kijutott a lelkes éljenzésből és virágból, melyet hölgyek kezei nyújtottak feléjük nagy szeretettel. Katonás keményen döngött a föld ütemes lépteiktől, majd a tömeg Horthyt éltetve, távozott a menetelő csapatok után. A hirdetett népgyűlés az időjárás kedvezőtlen volta miatt elmaradt. A tér csakhamar kiürült, most már emlékeztető színhelye egy dicsőséges eseménynek oly sok vér, gyász és megbélyegző szegény után.

### Theatre Paré az Operában.

Este hat órakor az Operaházban diszfelvonás fejezte be az ünnepi napot. A fényes estéről lapunk tárcarovatában számolunk be.

Az operaházi diszfelvonás után Friedrich István miniszterelnök és felesége a Nemzeti Hadsereg bevonulása alkalmából a miniszterelnökségi palotában akomát adtak, amelyre Horthy Miklós fővezér és neje, a kormány tagjai, a közelet előkelőségei, katonai méltóságok és a külföldi missziók vezetői voltak hivatalosak. Az estély a késő éjjeli órákig tartott.

### A munkásság az ünnepségen.

Még élénk emlékezetünkben él az a színes vörös kép, amelyet éppen egy évvel ezelőtt festettek a Károlyi-féle «nemzeti ünnepély» alá a szociáldemokrata szakszervezetek, amelyek a nemzeti köztársaság kikiáltására vörös zászlók, vörös táblák alatt és a nemzetközi induló hangjai mellett vonultak fel. A Nemzeti Hadsereg bevonulásán hiányzott a vörös munkásság, nemcsak azért, mivel csékély töredéke nem akart volna felvonulni, hanem főleg azért, mivel ennek a munkásságnak öntudatra ébredt része immár a nemzeti zászló alatt vonult fel testvéreinek fogadására. Már a kora reggeli órákban gyülekeztek a keresztényszocialista munkás szakszervezetek tagjai a Ferenciek-terén. Pontban 8 órakor a keresztényszocialista hajósok kék zászlós csapata közelgett a Vigadó-tér felől, akikhez azután a többi szakszervezeti tagok végnélküli sora csatlakozott. Amikor a Kossuth Lajos-utca és Károlykört sarkán a munkások nemzeti szalaggal és kereszties jelvényekkel tüntető ezrei elvonultak, kitörő lelkesedés fogadta a gyárak dübörgő lépésű fiait. A munkások és munkásnők a Múzeum-körúti kordonba olvadtak bele, amelyet az újpest keresztényszocialista párt és szakszervezetek tagjai kezdtek meg a Kalvin-terén. Lelkes éljenzés fogadta a Máv. Gépgyár munkásait, akik megkésve, fél 9 órakor érkeztek négy hatalmas zászló alatt és a Bölcsész-egyetem frontján helyezkedtek el. A szervezett keresztényszocialista magántisztviselők a Szcitovszky-térről, a Kereskedelmi Alkalmazottak pedig az Irányi-utcai gyülekező helyről vonultak fel, míg a postások és a vasutasok saját zenekarukkal, zászlók alatt jöttek el megünnepelni a Nemzeti Hadsereg bevonulását. Szünni nem akaró éljenzéssel, kendő- és kalaplengetéssel üdvözölte a magyar és keresztény munkásság a testvérkatonákat, akikben véreit, a román elnyomatás alóli felszabadítóit, jövő küzdelmének biztosítóit várta.

### A bécsi magyar tiszték ünnepe.

Bécs, nov. 17.

(A M. T. I. magánjelentése.) Tegnap délelőtt 11 órakor a bécsi magyar tisztikar a nemzeti ünnep alkalmából háláadó istentiszteletre gyűlt össze a volt gárda palotájában. A szentmisét Császky János pápai prelátus, a bécsi Pazmaneum igazgatója celebrálta. A misén gróf Takács-Tolva ezredesnek, a magyar hadügyminiszterium bécsi meghatalmazottjának vezetése alatt megjelent a bécsi magyar tisztikar teljes számban, továbbá dr. Gratz Gusztáv bécsi magyar követ vezetésével a bécsi magyar követség tisztikara is, valamint a Bécsben élő magyar társadalom kitűnőségéből is többen. A mise után a magyar himnusz énekelték el. Délben egy órakor ünnepi ebéd volt, majd Horthy Miklós fővezérhez üdvözlő táviratot intéztek.

### Előfizetőink

#### szíves figyelmébe!

Mivel a postautalványforgalom megindult, kérjük mindazon t. előfizetőinket, kik lapunkat megrendelték és postán kapják is, hogy az előfizetési díjat lapunk kiadóhivatala címére beküldeni szíveskedjenek.

A kiadóhivatal.